

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 29Csp/148/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116222349
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Farkášová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8116222349.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Danou Farkášovou v právnej veci žalobkyne: U. T., F.. XX.XX.XXXX, bytom H. X, XXX XX H., právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, v konaní o primerané finančné zadostučinenie vo výške 300,00 Eur, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 300,00 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku
- II. Žalobkyňa má vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa žalobou doručenou súdu dňa 02.11.2016 žiadala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu vo výške 300 eur, ako aj trovy konania. Žalobu vo veci samej odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10C 31/2015 o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola v postavení spotrebiteľky úspešná, keď súd zrušil rozhodcovský rozsudok. Touto žalobou si uplatňuje satisfakciu za porušenie jej spotrebiteľských práv, pričom poukázala na to, že primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Z tohto dôvodu požaduje finančné zadostučinenie vo výške 300 eur.

2. Žalovaný sa k žalobe žalobkyne vyjadril v písomnom podaní, súdu doručenom dňa 22.12.2016, v ktorom žiadal žalobný návrh žalobkyne v celom rozsahu zamietnuť. Poukázal na to, že žalobkyňa ako spotrebiteľka si neuplatňovala v žiadnom súdnom konaní porušenie svojich práv alebo povinností. Zároveň nie sú splnené predpoklady formulácie obsiahnutej v zákone. Žalovaný napadol samotnú vecnú dôvodnosť nároku na uplatňované finančné zadostučinenie. Na priznanie žalobkyňou uplatneného nároku neexistuje žiaden skutočný a zákonný dôvod, a preto žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

3. Súd vykonal dokazovanie žalobou zo dňa 02.11.2016, rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 10C 31/2015 - 106 zo dňa 15.01.2016, vyjadrením žalovaného zo dňa 02.12.2016, vypočutím žalobkyne, ostatným spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

4. Rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 10C 31/2015 -106 zo dňa 15.01.2016 súd zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Victoria rozhodcovský súd v Žiline zo sídlom Vojtecha Tvrdého 793/21, Žilina zo dňa 27.11.2014 sp. zn. RK - PC - 1541/13-EK, zároveň zaviazal žalovaného nahradiť žalobkyni trovy konania. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 18.03.2014.

5. Z odôvodnenia rozhodnutia tunajšieho súdu vyplýva, že súd mal za preukázané, že rozhodcovská doložka bola samostatne podpísaná medzi účastníkmi konania, pričom bola sporná skutočnosť, či bola žalobkyňa poučená o špecifikách rozhodcovského konania. Súd mal za to, že návrh na poskytnutie revolvingového úveru v zmysle ustanovenia Občianskeho zákonníka nebol prijatý zo strany žalovaného, nakoľko žalobkyňa žiadala o poskytnutie úveru vo výške 1.500 eur. V údajoch o schválenom úvere je uvedená suma 540 eur. To spôsobilo, že nedošlo k uzatvoreniu zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu, ktorý sa v danom prípade skladá z dvoch jednostranných právnych úkonov. Prvým z nich je návrh, teda oferta, ktorá musí byť prijatá bez výhrad zo strany adresáta. V danom prípade sú výhrady k takémuto návrhu, pričom výška úveru je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere, súd mal za to, že zo strany žalovaného tento návrh prijatý nebol. Z tohto dôvodu došlo na strane žalovaného, k vzniku bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ na takúto skutočnosť neprihliadol rozhodcovský súd, je zrejmé, že došlo k porušeniu všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa podľa § 40 ods. 1 písm. a) o rozhodcovskom konaní. Z poznámky pri citovanom ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní vyplýva, že medzi všeobecne záväznými právnymi predpismi na ochranu práv spotrebiteľa patrí okrem iného aj Občiansky zákonník, ako aj zákon o ochrane spotrebiteľa. Ten ukladá, aby zmluva bola uzatvorená písomne a zároveň Občiansky zákonník dáva podmienky pre uzatvorenie takejto zmluvy, teda bezvýhradné prijatie návrhu, čo v danom prípade nebolo splnené. Pokiaľ rozhodcovský súd na toto neprihliadol, trpí jeho rozhodnutie vadou a boli porušené všeobecne záväzný právnymi predpisy na ochranu spotrebiteľa, čo bolo dôvodom pre zrušenie rozhodcovského rozsudku.

6. Nespornou skutočnosťou medzi stranami sporu bolo, že žalobkyňa bol poskytnutý úver vo výške 407,47 eur, z ktorého žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu 316,94 eur. Žalovaný strhol žalobkyňu poplatok za odklad splátok, aj keď žiadala o poskytnutie úveru vo výške 540 eur.

7. Žalobkyňa súdu predložila Rozhodcovský rozsudok sp. zn. RK - PC - 1541/13 - EK zo dňa 27.11.2014, z ktorého vyplýva, že rozhodcovský súd ju zaviazal zaplatiť žalovanému sumu 1.070,06 eur spolu so zmluvnou pokutou vo výške 0,065 % denne a úroku z omeškania vo výške 2,525 % ročne, poplatku za rozhodcovské konanie vo výške 49,79 eur, trov právneho zastúpenia vo výške 249,18 eur, ako aj poplatku za podanie žalobnej odpovede vo výške 24,90 eur. Z karty klienta mal súd za preukázané, že žalovaný poskytol žalobkyňu úver vo výške 407,47 eur, z ktorého zaplatila sumu 307,40 eur.

8. Súd vec prejednal na pojednávaní dňa 07.02.2018 v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, ktorí svoju neprítomnosť ospravedlnili v písomnom podaní, súdu doručenom dňa 31.01.2018, v ktorom súhlasil s prejednaním veci v ich neprítomnosti. Súd postupom podľa § 180 C.s.p. vec prejednal v neprítomnosti žalovaného, ako aj jeho právneho zástupcu.

9. Žalobkyňa súdu uviedla, že okolnosti uzatvorenia úverovej zmluvy so žalovaným si nepamätá, úver potrebovala z dôvodu, že manžel mal nehodu, mali niekoľko dlhov, ktoré potrebovali zaplatiť veriteľom a dostali sa do platobnej neschopnosti. V tom čase pracovala na dohodu a zarábala iba 60 eur. Finančné prostriedky potrebovali na základné životné potreby, na stravu, ako aj zaplataenie bývania. Splácali úvery aj spoločnosti Cetelem a Tatra banka. Žalovaný jej neposkytol celú sumu, ale nejaký poplatok jej strhli. Z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov, prestali predmetný úver splácať. Pána, ktorý chodil vyberať splátky z Profi Creditu, upozornili, že majú nedostatok finančných prostriedkov. Stále sa dostali do dlhu a v tom im prišiel rozsudok Rozhodcovského súdu Žilina, bola veľmi prekvapená, nakoľko, keď uzatvárala zmluvu o úvere, nevedela o žiadnej príslušnosti rozhodcovského súdu. Obrátila sa najprv na Prvú oddížovacu spoločnosť, ktorej nosili s manželom sumu 300 eur mesačne a títo to rozdeľovali medzi ich veriteľov. Neskôr sa obrátila na Združenie na ochranu spotrebiteľa a požiadala ich o pomoc. Bola úspešná v konaní pod sp. zn. 10C 31/2015, kde súd zrušil rozhodcovský rozsudok.

10. Na základe takto zisteného skutkového stavu, súd právne uzatvára:

11. Podľa § 1 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „združenie“) a označovanie výrobkov cenami.

12. Podľa § 2 písm. a) Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania alebo povolania.

13. Podľa § 3 ods. 3 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

14. Podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. Súd poukazuje na rozhodnutie KS Žilina sp. zn. 11Co159/2015 zo dňa 25. 5. 2015, kde súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že z hypotézy § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré priznáva spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Účelom a zmyslom citovaného ustanovenia je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Nepostačuje však, že dodávateľ porušil svoje povinnosti. Z hypotézy citovanej právnej normy jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ musí byť pri uplatnení tohto práva úspešný. Iba za tohto predpokladu mu vznikne právo na priznanie finančného zadosťučinenia.

16. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je podmienený úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľom v súdnom konaní.

17. Primárnym zmyslom priznania primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi je reparácia takých následkov protiprávnych konaní zasahujúcich do jeho práv a právom chránených záujmov, ktoré nie sú škodou, ani bezdôvodným obohatením. Na rozdiel od neoprávneného zásahu napr. do osobnostných práv fyzickej osoby sa vznik ujmy nevyžaduje. Vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie zákon viaže iba na úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti od zodpovednej osoby na súde. Výšku finančného zadosťučinenia, či kritéria pre posúdenie jej primeranosti zákon nevymedzuje. Určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je tak v plnej dispozícii spotrebiteľa, ktorý pri jeho požadovaní nie je normatívne nijako limitovaný. V dôsledku tohto špecifika je možnosť zneužitia uvedeného inštitútu veľmi vysoká.

18. Súd posudzuje a vníma inštitút primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa ako inštitút, ktorý má funkciu satisfakcie pre spotrebiteľa, voči ktorému sa dodávateľ zachoval nepoctivo, ale má aj sankčnú funkciu voči nečestnému dodávateľovi, aby ho odradil od pokračovania v nezákonných praktikách voči spotrebiteľom. Súd konštatuje, že poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené. Súd má teda postihovať nepoctivých dodávateľov, k čomu slúžia rôzne právne inštitúty, či už spomínaný inštitút primeraného finančného zadosťučinenia alebo aj vyslovenie záveru o neplatnosti zmluvných podmienok alebo celej odplaty za úver.

19. Systematickým a jazykovým výkladom zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. možno dospieť k záveru, že právo na primerané finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať, ak si ako žalobca úspešne uplatnil nárok z porušenia práva a povinnosti, pričom toto úspešné uplatnenie práva musí vyplývať z právoplatného rozhodnutia. To, že spotrebiteľ musí byť žalobcom možno vyvodiť z prvej vety zákonného ustanovenia, ktorá výslovne uvádza, že spotrebiteľ sa môže proti porušiteľovi domáhať na súde ochrany svojho práva. Samotné právo na priznanie finančného zadosťučinenia vzniká na základe právnej skutočnosti, ktorou je zákon, ak sú splnené podmienky stanovené zákonom. Týmto

podmienkami sú, že spotrebiteľ aktívne ako žalobca uplatní svoje právo na súde a to porušenie práva a povinností určených na jeho ochranu proti porušiteľovi a že je úspešný, pričom o úspechu sa dá uvažovať, keď je o ňom rozhodnuté. Kým tieto podmienky naplnené nie sú, žiadne právo na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľ nemá. Uvedený záver vyplýva z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6 Cdo 389/2015.

20. Podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR č. IV. ÚS 210/2004, cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany nielen deklaráciou porušenia, príp. príkaz na ďalšie konanie bez porušenia základného práva.

21. Súd tak považoval nárok žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300 eur za v celom rozsahu dôvodným. Žalobkyňa bola v predchádzajúcich konaniach úspešná, kde v konaní v senáte 10C pod sp. zn. 10C 31/2015 si v postavení spotrebiteľky úspešne uplatnila svoje práva a súd zrušil Rozhodcovský rozsudok vydaný rozhodcovským súdom a odložil jeho vykonateľnosť. Súd sa oboznámil s rozhodcovským rozsudkom zo dňa 27.11.2014, kde si žalovaný v pozícii žalobcu uplatnil vo vzťahu k žalobkyni nárok na zaplatenie sumy 1.070,06 eur, zmluvnej pokuty vo výške 0,065 % denne a zároveň aj úrok z omeškania. Súd zároveň poukazuje na zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré boli uzatvorené medzi stranami sporu, z ktorých vyplýva ročná úroková sadzba úveru a revolvingu 70 %, ktorá niekoľkonásobne prevyšuje úrokové sadzby, ktoré poskytovali iné peňažné ústavy v rovnakom čase spotrebiteľom. Je možné konštatovať, že žalovaný sa snažil na úkor žalobkyne získať bezdôvodné obohatenie. Súd v tejto súvislosti poukazuje na právny názor Krajského súdu v Prešove vyjadrený v rozhodnutí sp. zn. 20Co 96/2013 zo dňa 28.10.2013, kde krajský súd konštatoval, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa má plniť na účely ochrany spotrebiteľa požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akceptuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu.

22. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaný podal žalobu na rozhodcovskom súde na základe rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve. Rozhodcovský súd vydal rozhodcovský rozsudok tak, že zďaleka nešlo len o hrozbu ujmy, ale reálny zásah do práva žalobkyne ako spotrebiteľky. Zároveň súd mal za preukázané, že žalobkyňa úspešne uplatnila svoje práva na súde, keď súd v senáte 10C súd zrušil rozhodcovský rozsudok. Podľa názoru súdu žalobkyňa si tak úspešne uplatnila porušenie svojho práva, vznikol jej tak nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa.

23. Podľa rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 31.01.2017 sp. zn. 12Co 35/2016 „ Žaloba týkajúca sa primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa sa nazýva žalobou satisfakčnou, pretože primerané zadosťučinenie sa označuje za prostriedok satisfakcie. Okrem satisfakčnej funkcie má inštitút primeraného finančného taktiež funkciu sankčnú, pretože zaplatenie zadosťučinenia predstavuje pre porušiteľa taktiež finančnú ujmu, nielen ujmu morálnu. Primerané finančné zadosťučinenie je považované za nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálnej povahy, a teda nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu. Plní taktiež preventívnu funkciu, pretože musí odradiť od ďalšieho nezákonného postupu porušiteľa. Tento účinok môže vyvolať len finančné zadosťučinenie zodpovedajúce významu chráneného záujmu. Žalobca v súdnom konaní musí preukázať, že sa žalovaný dopustil porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie podlieha voľnej úvahe súdu, čo však neznamená ľubovôľu súdu. Pre svoju úvahu súd musí mať k dispozícii dostatok tvrdení a preukázaných skutočností, z ktorých súd pri svojich úvahách musí vychádzať: je nutné prihliadnuť k tomu, akým spôsobom výšku zadosťučinenia žalobca zdôvodňuje, aké dôkazy v tomto smere označuje, avšak rozhodnutie je úvaha súdu, ktorá smeruje k zisteniu primeranosti priznaného zadosťučinenia v peniazoch. Súd musí o výške primeraného finančného zadosťučinenia

uvažovať v intenciách konkrétneho sporu a vychádzať z konkrétnych zistených skutkových okolností. Súd prihliadne na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, vplyv tohto konania, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch účastníkov k protiprávnemu konaniu. Až na základe takto zistených skutočností je možné určiť výšku zadosťučinenia.

24. Podľa názoru súdu žalobkyňa v žalobe, ako aj pri jej výsluchu uviedla rozhodujúce okolnosti, ktoré odôvodnili priznať primerané finančne zadosťučinenie a súd výšku sumy priznaného finančného zadosťučinenia 300 eur považuje za súladnú s § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Súd poukazuje na správanie sa žalovaného, keď podal žalobu na rozhodcovský súd, na základe zmluvy, ktorá obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, úrok v zmluvách tejto spoločnosti, ktorý niekoľkonásobne prevyšuje úroky poskytované peňažnými ústavmi v rozhodnom období, s poukazom aj na skutočnosť, že žalobkyňa si úspešne uplatnila svoje práva v konaní pred súdom a domohla sa zrušenia rozhodcovského rozsudku, súd má za to, že požadovaná výška primeraného finančného zadosťučinenia je primeraná okolnostiam tejto veci. Súd tak žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel.

25. O trovách konania súd rozhodol postupom podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa v tomto konaní bola v celom rozsahu úspešná, súd jej vo vzťahu k žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník postupom podľa § 262 CSP po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach.

V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.